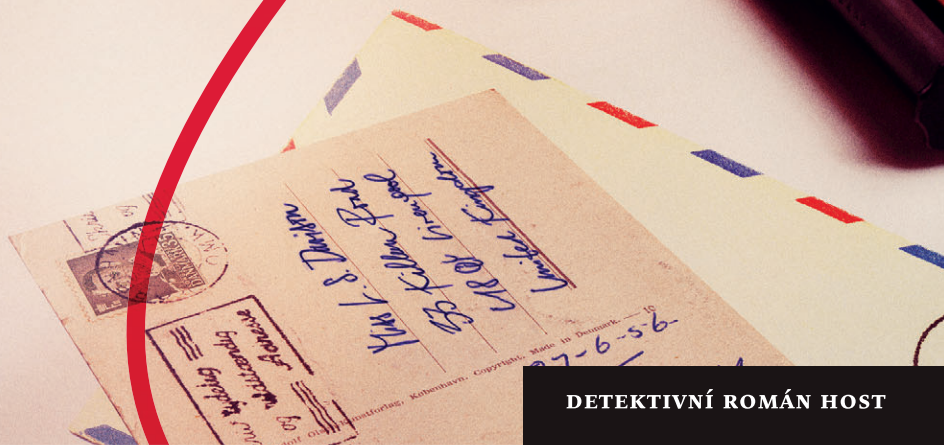

Liselotte a Søren Hammerovi
**Klub osamělých
srdcí**

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

1. kapitola

Třináctého srpna bylo na Policejním náměstí v Kodani zataženo a foukalo. Noc v centru byla celkem klidná: pár hospodských rvaček, při jedné z nich se výtržníci i pobodali, ale rány byly jen povrchní, několik opilců, kteří teď vyspávali opici na záchytce, předávkovaná prostitutka — nic vážného nebo výjimečného. Nejhorší případ byl opilý řidič, který ujížděl ulicemi jako šílenec před dvěma vozy policejní hlídky, které se ho snažily zastavit. Nakonec jim skutečně unikl: za hvízdání pneumatik zabočil ze Sydhavnsgade na Sluseholmen a pak doprava do ulice Ved Stigbordene, kde sešlápl plyn k podlaze, vítězně se zašklebil do zpěného zrcátka a skončil i s autem ve vodách přístavu. Nyní po něm pátrali potápěči, ale proud byl v těch místech silný, takže ho nejspíš hned tak nenajdou. Všichni doufali, že se řidiči podařilo včas z auta vyvážnout a dostat se na břeh, ale moc pravděpodobné to bohužel nebylo.

Chlapec, který právě přecházel Policejní náměstí, byl hodně tlustý. Na přechodu pro chodce před budovou policejní centrály se důkladně rozhlédl na obě strany a teprve potom namáhavě a pomalu vstoupil do vozovky. Když silnici přešel, zastavil se, vytáhl z kapsy kalhot kapesník, osušil si tváře a čelo a teprve pak pokračoval do ulice Nielse Brocka. Bolely ho nohy a do školy to měl ještě docela daleko. Sem tam se po něm někdo ustaraně a soucitně ohlédl, ale hned zas spěchal dál. Většina lidí si ho však nevšímal.

Jeho oblečení bylo stejně ubohé jako on sám. Rodiče sice měli peněz dost, ale tohle byl jeho způsob protestu. Jeden z mnoha. Na sobě měl bílé, sešlapané tenisky z loňského výprodeje místního supermarketu a seprané džíny spuštěné k bokům. Běžovou bundu neměl dopnutou a jednu ruku měl zastrčenou dovnitř, jako by ji měl zlomenou. V bundě se ještě víc potil, protože do

tohohle počasi by mu bohatě stačila jeho vlastní tuková izolace. Jenže on ji prostě potřeboval. Ukrýval pod ní totiž samopal.

Byla středa, osm hodin a šestnáct minut.

Pokud by byl vrchní kriminální komisař Konrad Simonsen ve správný okamžik vyhlédl z okna, mohl toho chlapce spatřit. Ale nevyhlédl. Místo toho sledoval policejní ředitelku, která právě telefonovala. Byla proslulá svými nevkusnými a často velmi výstředními módními kreacemi, a jak bylo na první pohled jasné i jemu, nebyl dnešek žádná výjimka. Měla na sobě modrozeleně kostkované na míru šité sako a k němu proužkované kalhoty v téměř, ale přece jen ne úplně stejných barvách. Pomyslel si, že jí chybí už jen nějaké to zabité zvířátko kolem krku, třeba liška, aby ta hrůza byla dokonalá.

Byl v práci poprvé po osmi týdnech, a když ráno dorazil, překvapilo ho, jak je nervózní. Teď už byl klidný. Roztržitě se zahleděl na královnin portrét visící na stěně za zády ředitelky a snažil se potlačit netrpělivost. Pak se na Její Výsost spiklenec-ky zašklebil a znovu pohlédl na složku ležící na stole. Byla dost tenká.

Policejní ředitelka konečně dotelefonovala. Obdařila ho širokým úsměvem, který nebyl ani strojený, ani upřímný, a rozhodla se o tom, kolik lidí se jí během doby jeho nemoci vyptávalo, jak se mu daří.

„Spousta lidí mi volala jenom kvůli tomu.“

„No, prosím, to se podívejme.“

„Nech toho, přestaň se tvářit, jako že je ti to jedno, a buď rád, že si o tebe kolegové dělají starosti.“

Měla pravdu, a když jí tedy řekl, že je rád, pokračovala:

„Rozhodla jsem se, že tě formálně ponechám ve funkci. Nadále budeš šéfem oddělení vražd, ale v praxi bude mít hlavní slovo Arne Petersen...“

„Arne Pedersen — Pedersen, ne Petersen.“

Arne Pedersen byl jedním ze Simonsenových nejbližších spolupracovníků, táhlo mu na čtyřicítku, byl ve svém oboru dobrý a myslelo mu to. Už dlouho bylo tak nějak jasné, že právě on bude oddělení vražd šéfovat, až přijde čas, a v uplynulých dvou měsících tomu tak opravdu bylo. Policejní ředitelka se omlouvala:

„Promiň, budu si to pamatovat. Takže i nadále bude fakticky vést oddělení on, dokud nerozhodnu, že už jsi dost zdravý na to, aby ses toho ujal. Zatím máš povoleno pracovat tři, maximálně čtyři hodiny denně. Je to jasné?“

Naprosto jasné. Pomalu, s důrazem na každém slově to ještě jednou zopakovala: „Tři, maximálně čtyři hodiny denně,“ a dodala, že všichni jeho kolegové mají nařízeno jí nahlásit, pokud by povolený čas přetáhl.

„A když se budeš cítit unavený, zůstaneš doma. Pamatuj si: hřbitovy jsou plné lidí, co si o sobě mysleli, že jsou nepostradatelní.“

„Tak dobře. A kdy přesně budu trávit ty povolené tři hodiny v práci, to si smím určit sám? Nebo o tom taky rozhoduješ ty?“

Ignorovala jeho ironický tón a odpověděla mu vážně:

„Pro začátek si to můžeš určovat sám a pak se uvidí.“

„Díky. Dostanu už konečně svůj případ?“

Pokračovala, jako by ho neslyšela:

„Když jsi byl na neschopence, předělali jsme ti kancelář. Je tam teď oddělená část s pohovkou, kdyby sis potřeboval trochu odpočinout.“

Bylo vidět, že se těšila, až mu o tom řekne. Vlažně poděkoval a připadal si najednou starý. Pak konečně otevřela složku a s vyhubým pohledem ho informovala:

„No, on to vlastně žádný pořádný případ není. Jde mi spíš o to, aby se to definitivně uzavřelo.“

Poklepala rukou na papíry ve složce a pak mu shrnula obsah. Poslouchal ji a nestačil se divit, ale každopádně byl ochoten s ní souhlasit, že to opravdu žádný pořádný případ není. Podrážděně poznamenal:

„Takže místopředsedkyně parlamentního výboru pro právní záležitosti si za tebou jen tak přijde a diktuje ti, co má policie dělat? No to snad ne.“

„Máš pravdu, Simone, není to zrovna košer. Ale nemohl bys vyslechnout pár svědků, no a... prostě se na ten případ trochu podívat? A sepsat zprávu, kterou...“

Zaváhala a on to dořekl za ni:

„...kterou bys mohla dát místopředsedkyni.“

Ředitelka přikývla a dodala:

„Můžeš si přibrat i někoho dalšího, netrvám na tom, abys to dělal ty osobně, hlavní je, aby ses nepřepínal. Ale říkála jsem si, že by to pro tebe mohl být dobrý případ na začátek. Aby ses pomalu zase zapracoval.“

Konrad Simonsen sebral složku a konstatoval:

„Tohle žádný případ není.“

Vtom uslyšel hudbu. Přesně takové neurčité tóny mu zněly v uších, když se před necelými sedmi týdny probudil v nemocnici. Zmocnil se ho strach, celého ho pohltil a ochromil, tak jako se mu to od operace přihodilo už mnohokrát. Jeho šéfová se ho polekaně zeptala:

„Je ti něco? Udělalo se ti špatně?“

S vypětím sil jí odpověděl:

„Slyšíš taky hudbu?“

Srdečně se zasmála a on si pár nekonečných vteřin nebyl jistý, jestli tu hudbu také slyší, nebo jestli jí jen nevadí jeho halucinace. Pak vstala ze židle a zabouchala pěstí do stěny. Hudba ztichla.

„Rezonuje to. Do sekretariátu přijali novou studentku na výpomoc a ta má takový ten malý placatý přehrávač se sluchátky, iPod nebo jak se to jmenuje, a když se opře hlavou o stěnu, tak její lebka a zeď vytvoří dokonalý zesilovač.“

Ulevilo se mu a zároveň se ho zmocnila únava. Přesně tak se mu to poslední dobou stávalo, nejdřív smrtelný strach a pak ochablost.

„Proč jí to nezakážeš?“

„Zakázala jsem jí to, ale bohužel má tak trochu... jak bych to řekla... nezávislý vztah k autoritám, takže...“

Dál už ji Konrad Simonsen neposlouchal.

Chlapec se samopalem došel ke své škole. Nacházela se v Marmorgade, krátké uličce spojující třídu Hanse Christiana Andersena s Vester Voldgade, a byla to trojkřídlá čtyřpatrová cihlová budova postavená počátkem dvacátého století. Školní dvůr se otevíral do ulice a od chodníku ho odděloval plot. Hlavní vchod byl v centrální budově vzadu, okázalé žulové schody vedly k obrovským zeleným dveřím, které příliš neladily s celkovou architekturou školy. Chlapec směřoval právě k nim.

Oknem v severním křídle ho zahlédla jeho třídní učitelka. Už dříve si s ním chtěla promluvit o jeho pozdních příchodech; chodil pozdě už před prázdninami a ani v novém školním roce to nebylo lepší. Teď by po něm navíc mohla poslat nahoru papíry, které potřebuje třídě předat, a ušetří si tak cestu do třetího patra. S vidinou, že zabije tak říkajíc dvě pedagogické mouchy jednou ranou, otevřela okno a zavolala na něj, ale chlapec k jejímu překvapení vůbec nereagoval, přestože od ní nebyl ani pět metrů daleko. Povzdychla si, nebýval takový, ale asi to taky nemá úplně snadné, chudák kluk.

Když se chlapec konečně vyškrábal po všech schodech až na chodbu vedoucí k jeho třídě, posadil se na lavičku a snažil se popadnout dech. Nepočítal s tím, že mu to bude trvat tak dlouho, ale byl unavený a nervózní a potřeboval se dát dohromady. Až když po pár minutách uviděl svoji třídní učitelku, jak se k němu blíží s papíry pod paží a cílevědomým úsměvem, vstal a vešel do třídy.

Spolužáci, které cestou na své místo míjel, mu nevěnovali žádnou zvláštní pozornost. Chlapec stále přerývaně dýchal, ale neposadil se. Stoupl si vedle své lavice a opřel se o stěnu. Ani učitel, který stál u tabule a časoval nepravidelná anglická slovesa,

se nedal příchodem chlapce vyrušit. Jen se k němu otočil, krátce a bezvýrazně na něj pohlédl a pokračoval ve výuce. Chlapec ho pozoroval dlouhých pět vteřin a cítil rostoucí vztek, který v něm probouzel odvahu.

Učiteli bylo něco přes třicet, měl blond vlasy, oblékal se trochu nedbale a svým hezkým obličejem a přátelským vystupováním si brzy získal dívky i chlapce. Navíc byl opravdu výborný pedagog. V jakési předtuše se ještě jednou ohlédl přes rameno. A tehdy spatřil zbraň. Krátká černá hlaveň mířila přímo na něj. Tunelové vidění, nával adrenalinu. Zareagoval neuvěřitelně rychle, třemi energickými skoky se dostal ke dveřím a ještě stihl vzít za kliku, než samopal spustil.

Třicet sedm výstřelů za necelé půl vteřiny.

Později byly všechny pečlivě zdokumentovány: jedenáct projektilů zasáhlo oběť do zad, tři do hlavy a jeden do levé paže. Učitel byl mrtvý, ještě než dopadl na zem. Zbylých dvacet dva výstřelů prošlo dveřmi, většina ve výšce dva a půl metru, zřejmě proto, že chlapec zbraň dobře neznal a nepočítal s tím, že hlaveň při výstřelu táhne nahoru. Tři kulky ovšem prorazily dveře ve výšce asi metr a půl nad zemí a jedna z nich zasáhla chlapcovu třídní učitelku procházející kolem po chodbě. Střela ji trefila do ruky. Jiná kulka navíc odštípla z dveří třísku, která jí poranila pravé oko a zůstala vězet mezi oční bulvou a očnící, ale větší škody nakonec nezpůsobila.

Učitelka necítila bolest, ale byla v šoku. Automaticky natáhla paži k oku a třísku si vytáhla. Chvíli nechápavě hleděla na prostřelenou ruku a pak omdlela. Trpěla chorobným strachem z krve.

Panika ve třídě dosáhla vrcholu. Většina žáků ječela a snažila se dostat co nejdál od chlapce se samopalem. Jeden žák vyskočil vzadu z okna. Měl neuvěřitelné štěstí, že nedopadl na tvrdý asfalt školního dvora, ale na střechu nákladního auta, které přivezlo do školy čisticí prostředky. Díky tomu nakonec vyvázl jen se zlomeným zápěstím a ošklivým šrámem na tváři. Jedna dívka se schovala do skříně a podařilo se jí zajistit dveře zevnitř. Stočila

se do klubíčka, trásla se strachy a skoro ani nedýchala. Zbytek třídy se tlačil v rohu nejdál od katedry, někteří žáci seděli nebo leželi a jiní se tiskli ke stěně, jako by jim to snad bylo co platné, pokud by chlapec opět vystřelil. Křik a jakot pomalu utichaly a začínal se ozývat pláč. Všichni v hrůze sledovali i ten nejmenší pohyb vrahovy zbraně. Chlapec se samopalem se svezl na židli a najednou působil zmateně a nepřítomně. I jemu stékaly po tvářích slzy.

Po setkání s policejní ředitelkou si Konrad Simonsen odnesl složku s případem do své kanceláře. Cestou došel k přesvědčení, že vlastně nebude vůbec špatné začít pěkně pomalu a v klidu s případem, na kterém nezáleží. Tohle poznání ho překvapilo, ale zároveň i uklidnilo.

Kancelář během jeho nepřítomnosti skutečně doznala změn, jak o tom mluvila šéfová. Byla nyní propojena s vedlejší místností, v níž býval dříve sklad nejrůznějších kancelářských potřeb a vyřazených počítačů a monitorů. Nyní tam měl svůj neformální zvláštní koutek. Bylo tam čerstvě vymalováno, na podlaze ležel kancelářský koberec a nacházela se tam už trochu opotřebovaná kožená pohovka, lednička, kávovar a padesátipalcová televize, již nejspíš zdědil po Poulu Troulsenovi, bývalém kolegovi, který odešel do penze. Na konferenční stůl před gaučem někdo nachystal kávu, housky a obrovskou kytici a u stěn postávalo pár kolegů, mezi nimi i Komtesa, jedna z jeho nejbližších spolupracovnic a také přítelkyně. Už téměř rok spolu bydleli v jejím domě v Søllerødu, přestože on si stále ještě držel i byt ve Valby. Navíc spal sám v pokoji v prvním patře, ale to bylo hlavně kvůli jeho nemocnému srdci. Komtesa ho na uvítanou políbila, což v práci téměř nikdy nedělala. Rozhlédl se a utrousil:

„To se ti povedlo pěkně ututlat.“

„To víš, jinak by to přece nebylo překvapení. Arne přijde za chvíli, zrovna mu někdo volal.“

Pozdravil se s přítomnými a očima se zastavil na Paulině Bergové, mladé ženě, se kterou úzce spolupracoval. Tedy alespoň dříve. Naposledy ji viděl téměř před rokem. V září loňského roku byla unesena kvůli jednomu případu, který oddělení vražd tehdy řešilo. Šílený muž ji ještě s další mladou ženou držel zavřenou v bunkru v Hareskovenu. Tu druhou ženu přímo před očima Pauliny Bergové zabil. Paulinu pak nechal v bunkru samotnou napospas smrti. Našli ji až na poslední chvíli. Od té doby o ní komisař slyšel jen zřídka. Věděl, že prodala dům v Reerslevu a koupila si byt v šestém patře činžáku v Rødovre, kde bydlí sama. Ještě dlouho po návratu z nemocnice se bála vyjít ze dveří a děsila ji spousta dalších věcí, například kočky a sklepy. Trpěla velkými výkyvy nálad a měla problémy při setkání s novými lidmi, zvláště s muži. Stýkala se jen s přáteli. Zřejmě v průběhu jeho nemocenské opět nastoupila do práce. Jakmile ji uviděl, ozvalo se v něm špatné svědomí. Jako její šéf se měl mnohem více zajímat o to, jak se jí daří. Jenže přesně tohle byla jeho slabá stránka a koneckonců měl v poslední době sám svých starostí celkem dost.

Mile ji pozdravil a všiml si, že se dala ostříhat nakrátko a že je oblečená dost neformálně, lépe řečeno nedbale. Narovнала se na pohovce, smutně se na něj usmála a pokrčila rameny, čímž vyjádřila lépe než mnoha slovy, že by si také přála, aby to celé bývalo bylo jinak. Komisař si pomyslel, že totéž platí i pro něj, a obrátil se směrem ke kolegům:

„Děkuji vám za tak milé přijetí a taky za ty nádherné květiny.“

Nevěděl, co by ještě řekl, a tak už jen neohrabaně dodal:

„A teď už bychom se mohli pustit do snídaně. Vypadá to zatraceně dobře.“

Vtom se rozlétlly dveře jeho kanceláře a do místnosti vtrhl Arne Pedersen s divokým výrazem v očích. Popadl Konrada Simonsena za loket a zakřičel:

„Pojďte všichni okamžitě se mnou. Máme hlášenou střelbu ve škole, je to hned tady na Marmorgade.“

Volnou rukou šermoval ve vzduchu a ukazoval přesně opačným směrem, než škola ležela.

„Jeden žák zešílel a vrazil tam se samopalem. Je to masakr.“

Když Konrad Simonsen dorazil na dvůr školy v Marmorgade, vládl všude chaos. Nikdo zřejmě neměl pořádně přehled o situaci a nedalo se zjistit, co se přesně stalo. Ještě horší bylo, že evakuace školy probíhala nahodile a nekoordinovaně. Všude kolem pobíhali dospělí i zmatené děti. Někdo spustil požární alarm, takže mnoho učitelů předpokládalo, že jde o požární cvičení. Snažili se tedy, jak předepisovala požární směrnice, soustředit třídu na školním dvoře a uprostřed nastalého zmatku spočítat, zda nikdo nechybí. Venku na ulici se shromáždil dav zvědavců, kteří se tlačili na školní plot, a z oken protějšího domu se vykláněli nájemníci a dychtivě sledovali dění. Na místě bylo také mnoho policistů, ale ani ti nebyli schopní nějaké smysluplné akce a většina z nich jenom nečinně postávala s očima upřenými k oknům v druhém patře.

Konrad Simonsen oslovil pár učitelů, ale ani jeden nevěděl nic přesnějšího. Až potom mu štěstí přálo. Tajemnice školy měla možnost promluvit si se studentem, který unikl ze třídy skokem z okna. Teď už byl v nemocnici, ale tajemnice Konradu Simonsonovi tlumočila jeho výpověď, ze které vyplynulo alespoň pár základních faktů. Bylo celkem jisté, že Robert Steen Hertz, žák desáté třídy, má v rukou samopal, z něhož dvakrát vystřelil a zabil dva učitele. Chlapec je nyní ve své třídě ve druhém patře, kde drží své spolužáky jako rukojmí, pokud je už také nepostřílel; to nikdo nevěděl. Ze třídy vedla čtyři okna, všechna obrácená do dvora, tajemnice mu ukázala, která to jsou. Nacházela se zhruba uprostřed budovy.

Konrad Simonsen toho obecně o střílení ve školách moc nevěděl, ale jednou věcí si byl jistý: ve všech případech, které znal, propadli útočníci naprostému šílenství a v touze po krvi se snažili

zabít co nejvíc lidí. Rozhlédl se po školním dvoře a otrásl se hrůzou. Dávka ze samopalů vypálená z druhého patra by měla za následek desítky mrtvých. Přinejmenším.

Tím byly priority dané. Co nejrychleji vyklidit dvůr, pak dostat pryč všechny čumily z ulice a také zajistit, aby obyvatelé protějšího domu ustoupili od oken. Zakřičel Arnemu Pedersenovi do ucha, aby se postaral o přihlížející. Ulice se musí vyklidit a z obou stran uzavřít. Pak k sobě přitáhl pár policistů a učitelů z okolí a v rychlosti jim vysvětlil, co mají dělat. Je potřeba dostat všechny ven na ulici a pryč odtud. Musí to proběhnout rychle, ale ať nikdo neběhá a hlavně ať se děti nenatlačí na plot. Ještě jednou jim to zopakoval a pak běžel doprostřed školního dvora, soustředil kolem sebe další skupinku a dal jim stejné pokyny. Nějaký strážník mu podal megafon. Komisařův hlas se odrážel od stěn budov. „Jděte všichni okamžitě pryč, ven na ulici! Jděte rychle, ale neběhejte. Starší dohlédnou na mladší. Východ musí zůstat volný, nikdo nebude utíkat, nikdo se nebude tlačit. Použijte obušky nebo pepřový sprej, ale zajistěte, aby východ zůstal volný.“ To poslední bylo samozřejmě určené přítomným policistům, a přestože to nebylo zrovna na medaili z rétoriky, všichni ho pochopili. Zopakoval to. „Vyjděte na ulici a jděte pryč, neběhejte. Netlačte se. Starší dohlédnou na mladší. Udržujte volný průchod, východ musí zůstat volný.“

Zafungovalo to, situace se stabilizovala. Školní dvůr se překvapivě rychle vyprázdnil a brzy nato nebyl nikdo už ani na ulici před budovou. Konrad Simonsen upustil megafon, který se ještě chvíli točil na chodníku. Stál uprostřed dvora a teprve teď pomyslel na svou vlastní bezpečnost.

„Musíme odtud zmizet, Simone.“

Stála za ním Komtesa. Na sobě měla neprůstřelnou vestu a druhou držela v ruce. Očíma přitom sledovala okna v druhém patře. Zeptal se:

„Kde sakra věží zásahovka? Víš něco? Jak je možné, že jim to tak dlouho trvá? Tohle je přece přesně situace, kdy...“

Položila mu ruku na rameno, aby ho uklidnila.

„Budou tu do pěti minut.“

Podíval se na hodinky a zjistil, že on sám tu je teprve deset minut, i když mu to připadalo jako hodina.

„Ve škole jsou ještě žáci.“

„Snaží se je dostat ven jinudy, pojď.“

Když ho v poklusu táhla pryč, vyptával se:

„A ty víš, k čemu tam došlo?“

„Vypadá to, že jsou dva mrtví, oba učitelé. Chodbu v druhém patře jsme zajistili, ale dovnitř nepůjdeme, to necháme profesio-nálům. Chlapcova třídní učitelka leží nehybně přede dveřmi do třídy. Střelil ji do hlavy a je s největší pravděpodobností mrtvá. Prozatím s ní nebudeme nic dělat.“

„A co žáci ve třídě?“

„O těch nic nevíme.“

„Kolik jich tam je?“

„Asi pětadvacet.“

Schovali se do bezpečí za policejním vozem zaparkovaným na ulici před školou. Komtesa podala Konradu Simonsenovi neprůstřelnou vestu, kterou mu přinesla. Navlékl si ji a překvapeně konstatoval, že mu padne jako ulitá.

Kolem nich ještě panoval zmatek. Zásahová jednotka dorazila ve dvou vozech, ale měla problémy dostat se přes uzávěru u Vester Voldgade. Vjezd blokovaly dvě nešťastně zaparkované sanitky a spousty zvědavců. Komisař překvapeně otočil hlavu. Přímo za ním začala reportérka televizních zpráv vzrušeně hlásat do mikrofonu, že každou chvíli mohou vzduch protnout další kulky a že nikdo si nemůže být jistý životem, dokud masový vrah pobíhá volně po škole. I ona sama se schovávala za autem, kameraman stál neohroženě na ulici. Konrad Simonsen dal pokyn strážníkovi, aby je odtamtud dostal pryč. Pak se zeptal Komtesy:

„Je jisté, že ten kluk má samopal?“

„Ne, ale vypadá to tak.“

„Zatracený svinstvo.“

Chlapec brečel. Když zastřelil angličtináře, posadil se apaticky na učitelskou židli za katedrou a nevěděl, co dál. Tak daleko prostě nikdy nepřemýšlel. Dvakrát ze židle vstal. Poprvé se šel podívat z okna na dvůr, kde všichni zmateně přecházeli a pobíhali. Po druhé šel a povalil na zem svoji lavici, což postrádalo jakýkoli smysl a přimělo jeho spolužáky vzadu ve třídě semknout se ještě těsněji k sobě, jako by se tak mohli podělit o svůj strach. Většina z nich se držela navzájem za ruce a všichni s očima rozšířenými strachem sledovali každíčký chlapcův pohyb. Chlapec vstal, přešel třídu a zastavil se pár metrů před nimi. Mnozí žáci si zakrývali hlavu a někteří začali vyděšeně vzlykat. Chlapec ukázal zbraní na jednu dívku a poručil jí:

„Odejdi, Majo.“

Vybraná dívka hned nepochopila, a tak výzvu opakoval, tentokrát už zoufale křičel:

„Vypadni, Majo. Tak běž už... táhni k čertu.“

Odpotácel se zpět k tabuli a sledoval, jak se dívka pomalu a s úpěnlivou prosbou v očích protáhla kolem stěny ke dveřím. Musela za dveře pořádně zatáhnout, aby odsunula mrtvolu angličtináře a mohla se protáhnout ven. Uklouzla po louži krve a s námahou přelezla třídní učitelku ležící na chodbě. Rozkřičela se. V tom okamžiku se pokusily utéct další tři dívky, ale chlapec vystřelil několik ran do stropu nad nimi. S křikem se vrátily na původní místo vzadu ve třídě. Sám by nedokázal říct, proč jim vlastně v útěku zabránil. Možná proto, že to bylo něco, co neschválil a neměl pod kontrolou, anebo možná proto, že na nich mu nezáleželo. Vypálil krátkou dávku do mrtvého těla přede dveřmi, ale nepřineslo mu to žádné potěšení. Pak se opět rozbrečel a zatoužil mít to všechno co nejrychleji za sebou.

Konrad Simonsen s Komtesou se ujali dívky, která k nim přiběhla. Ztratila někde botu a od hlavy k patě byla celá od krve. Měla ji

všude, na bílém tričku, na těsných džínách, na obličejích i na blond vlasech. Chvilí trvalo, než se oba policisté přesvědčili, že není zraněná. Komtesa jí přehodila přes ramena deku. Dívka se celá třásla a bylo jasné, že bude muset do nemocnice.

Stáli nyní za minibusem výsadkové jednotky, kterému se už tradičně říkalo golf, přestože to v tomhle případě byl Mercedes Vito. Byl pancéřovaný, a navíc už nehrozilo nebezpečí střelby z okna. Nebo by rozhodně netrvalo dlouho, velitel zásahu dostal právě informaci, že odstřelovač už je na místě v činžáku za jejich zády. Komtesa se opatrně vyptávala dívky:

„Co se tam stalo? Jak se ti podařilo utéct?“

Dívka s námahou vyřážela jednotlivá slova a Komtesa si pomyslela, že víc než tři čtyři otázky si nemůže dovolit.

„Nechal mě jít, ale když chtěli jít další, tak je zastřelil.“

„Zastřelil několik tvých spolužáků?“

Zakryla si uši zakrvácenýma rukama a sklonila hlavu.

„Chladnokrevně je postřílel, je to šílenec, psychopat. Neměli šanci. Jenom proto, že chtěli taky pryč.“

Šílenec. Komtesa jí položila ruku kolem ramen. Lehce s ní zatřásla. Velitel zásahu a Konrad Simonsen stojící vedle nich si vyměnili výmluvný pohled.

„Kolik tvých spolužáků je naživu?“

„Někteří jsou živí, někteří jsou mrtví, jak to mám spočítat, a zbytek postřílí beng beng beng. Jako králíky.“

„Tohle říkal?“

Očividně nechápala, na co se ptají, a tak se Komtesa zeptala ještě jednou:

„Říkal Robert Steen Hertz, že tvoje kamarády postřílí?“

„Neříká nic, jenom do nás střílí, jak se mu zachce. Svině. Copak nikdo nic neudělá? Ustřelte mu hlavu.“

Komtesa svrážtila obočí a Arne Pedersen, který se k nim právě přidal, zamumlal:

„Tohle je k ničemu.“

Konrad Simonsen to uzavřel:

„Komteso, odved' ji, prosím tě, do sanitky.“

Vedoucí zásahu pohlédl s přimhouřenýma očima k oknům třídy, jako by tak mohl získat pravdivý obrázek o dění uvnitř. On musí rozhodnout, co dál. Zda mají jeho muži proniknout do třídy a vraha zneškodnit, zda se mají pokusit vyjednávat, ať už jakkoli, nebo zda má odstřelovač dostat rozkaz vystřelit, pokud bude mít šanci. Dívčina výpověď ho nepřesvědčila, očividně byla v šoku a znělo to nejistě. Jak z nějakého amerického filmu. Nechtělo se mu vydat rozkaz odstřelovači na takovémhle základě. Průnik do třídy by na druhou stranu mohl mít za následek další mrtvé. Znovu vzhlédl a potom rozhodl:

„Hodíme tam omračující granát a půjdeme dovnitř, snad ještě není pozdě.“

Vtom se otevřely hlavní dveře školy a po chvíli bylo vidět nějakou ženu. I na dálku bylo patrné, že je celá od krve. Klopýtala dolů po krátkém schodišti a byla zřejmě vážně zraněná. Tím se dívčina výpověď bezprostředně potvrdila. Po několika krocích třídní učitelka opět zkolabovala a klesla bezmocně na zem. Velitel zásahu dal znamení dvěma svým mužům a pak ukázal na ženu na školním dvoře, kterou považoval za žákyni. Muži se pro ni rozběhli. Velitel zásahu mezitím otočil klop bundy a vydával rozkazy do malého mikrofonu, který tam měl připevněný.

„Tady Lima. Pokud budeš mít volný výhled, Palle, tak ho zabij.“

Pak zakřičel:

„Zavolejte sanitku.“

